

[Aksel Møller.]

det med udvalgets resultat ud på efteråret, når tinget mødes igen, og så få sagen afsluttet med vedtagelse af nye love, der kan træde i kraft den 1. januar.

Jeg tror, man vil give mig ret i, at når vi nu har ventet i 4 måneder efter regerings-skiftet på den højtærede ministers initiativ og derefter giver den højtærede minister yderligere 4 måneder, har der været tilmålt den højtærede minister et rigt tidsrum på baggrund af alt, hvad der foreligger af forarbejder for ham, og jeg tror, at dette dog i alt fald ville hjælpe os til i nogen grad at indhente nogle af de problemer, som vi ellers får endnu sværere ved at beskæftige os med senere.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: De fremsatte lovforslag om midlertidig forlængelse af byggestøttelovgivningen og lejeloven er for så vidt en nødvendighed, som der endnu ikke er gennemført, ja, ikke engang fremsat, lovforslag, der kan afløse det kompleks af bolig- og lejelove, som udløber meget snart.

Mit partis ordfører pegede allerede under finanslovdebatten på, at man af hensyn til planlægning af byggeriet for årets bedste byggeperiode, sommerhalvåret, midlertidigt burde forlænge byggestøtteloven, i hvert fald et halvt år. Folketinget kan og bør naturligvis ikke tage ansvaret for, at byggeriet til sommer svækkes, fordi bygherrerne ikke ved, hvilke betingelser de går ind under, og da der er en meget nøje forbindelse mellem husleje forhold og spørgsmål vedrørende byggeri af boliger, er det naturligt, at skal byggestøtteloven forlænges, må det samme gælde lejeloven.

Vi kan derfor være enige i, at de to love midlertidigt forlænges, men spørgsmålet er så: Hvor længe? Forudsætningen for, at vi af hensyn til byggerytmen rejste spørgsmålet om forlængelse, var, at der blev fremsat forslag til revision af den omhandlede lovgivning, således at folketinget fik tilstrækkelig tid til at behandle dem, og jeg må sige, at her har boligministeren skuffet mig. Når man tænker på socialdemokratiets valgprogram og på trontalen, måtte man forvente — som det ærede medlem hr. Aksel Møller også fremhævede — at ministeren hurtigst muligt ville være kommet med lovforslag på dette område. Jeg havde, måske i min

naivitet, ventet, at såvel forlængelsesforslag som forslag til en varigere lovgivning var blevet fremsat inden jul. Men ministeren havde åbenbart sine bryderier. Jeg går imidlertid ud fra, at det er ministerens hensigt at fremsætte sine forslag i denne folketingssamling — og jeg vil gerne have dette bekræftet. Jeg må udfra denne forudsætning mene, at en midlertidig forlængelse af den nuværende lovgivning ikke har nødigt at have så lang varighed som den foreslåede. Jeg må mene, at en forlængelse til f. eks. 15. november eller måske 1. januar, som det er nævnt af andre ordførere, vil være passende. Skulle det ske, at arbejdet med den nye lov ikke bliver færdigt her i foråret, hvad det efter min mening helst burde, så må arbejdet fortsættes i udvalget i nogle af sommermånederne, således at færdigbehandlingen her i folketinget kan ske senest til efteråret, så snart tinget er trådt sammen.

Folketinget kan simpelthen ikke være bekendt at lade disse spørgsmål ligge uløst længere. Udsættes arbejdet med disse love til næste folketingsår, vil vi atter stå i nøjagtig den samme situation som nu, nemlig denne at måtte gå til forlængelse. Noget sådant må ikke ske. Der er altfor mange bestemmelser, som trænger til ændring, også i lejeloven. Der er spørgsmål af lovteknisk og administrativ art, der sinker huslejenævnenes og boligretternes afgørelser unødigt; der er spørgsmålet om leje og vedligeholdelse, om spændvidden mellem huslejeniveauerne og om en eventuel lempelse af opsigelsesreglerne for tofamilieshuse — for blot at nævne nogle eksempler på spørgsmål, som man må beskæftige sig med.

Der er endelig de enlige boligproblemer. I de billigere og større lejligheder sidder — efter de oplysninger, der fornylig er kommet frem, og som ikke kan forbavse; det var, hvad man havde ventet — forholdvis mange enlige, enker og ældre ægtepar, som ikke mere har børn hjemme. Men de enlige, som ikke har en lejlighed, har fortsat mange steder i landet en meget lille mulighed for at få en sådan. Det har været således i en meget, meget lang årrække, og det er derfor vel værd at overveje, om ikke tiden nu er kommet til at lempe på restriktionerne, så enlige over en vis alder fik større mulighed for at få egen lejlighed. Det føles i dag af mange, som om en menneskeret er taget